

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

De Christi Iesu in hunc mundum missi officio, & eius salutatis Euangelij
prædicatione: Ex Esa. cap. LXI. xix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

desperationem adactum, erigit, consolatur, atque per Spiritum sanctum restituit: accendit in nobis fidem, & sacri amoris ignem. Hanc tantam gratiam ne negligamus: ad hunc tam benignum saluatorem corde contrito ^{Matt. 21.} & humiliato accedere non cunctemur: & inueniemus requiem animabus nostris.

De Iesu Christi D. N. in hunc mundum missi Officio: & eius salutaris Euangelij prædicatione.

Esaia 61.

Spiritus Domini super me, eò quòd vnixerit Dominus me: ad annunciandũ mansuetis misit me, vt mederer contritis corde, & prædicarem captiuis indulgentiam, & clausis apertionem. Vt prædicarem annum placabilem Domino, & diem ultionis Deo nostro: vt consolarer omnes lugentes.

PARACLÉSIS.

HOc Esaia vaticinium ad solum Christum pertinet. ^{CAP. XIX.} Hæc, ex Luca Euangelio discimus. Sic namque ibi legitur Cap. 1111. Et venit Iesus Nazareth vbi erat natus: & intrauit secundum consuetudinem suam die Sabbathi in Synagoga: et surrexit legere. Et traditus est illi liber Esaie propheta. Et vt reuoluit librũ, inuenit locum vbi scriptum erat, Spiritus Domini super me. propter quod vnxit me, euangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde, prædicare captiuis remissionem, & oacis visum, dimittere cõtractos in remissionem, prædicare annum Domini acceptum, & diem retributionis. Et cum plicuisset librum, reddidit ministro, & sedit. Et omnium in synagoga oculi erant intendentes in

O 4 cum.

Corn. Jan-
senius, in
Concord.
Euang.

eum. Cœpit autem dicere ad illos: Quia hodie impleta est hæc Scriptura in auribus vestris. Audis ergo Christum hic loqui de se, tanquam de aliquo qui missus esset ad consolandum lato quodam nuncio eos, qui omni humano presidio destituti, omnium miseriarum malis premerentur. Quo significatur: quod ipse à Patre missus fuit, ut Euangely, letissimi scilicet & optatissimi nuncio predicatione consolaretur eos, qui se vera iustitia & salute agnoscerent esse destitutos: & ob peccata sua afflicto essent animo. Talibus namque missus est Dominus ad predicandum remissionem à captivitate peccati & diaboli, & liberationem à cecitate, in qua diu detentati fuerunt: & ad dimittendum eos in remissionem, hoc est, liberos, qui diaboli iugo granatos se & confractos agnoscerent. Porro Annum acceptum vocat, totum tempus Euangelica predicationis, à Christo usque ad mundi finem: quo nimirum Deus gratuita sua bonitate homines in gratiam recipit per mortem filij sui: de quo rursus in Esaiâ dicit Dominus: In tempore placito exaudiui te: & in die salutis auxiliatus sum tui. Diem vero ultionis dicit: qua Deus per filium ultus est nos de inimicis nostris, demonibus: iudicando principem huius mundi, & eiciendo eum foras. Idem ergo tempus est, & annus acceptus, ratione fidelium: dies autem ultionis seu retributionis, ratione hostium populi Dei. Itaque nunc dum tempus est acceptabile & dies salutis, dic verba corde: Domine IESU, cum nemo me sit miserior, qui magis tua egeat misericordia: nemo perturbata conscientia me afflictior: nemo peccatorum plagis vulneratior: nemo tyrannide Satana captinatio: te per ineffabilem bonitatem tuam, per tuam crucem & passionem precor, ut eius gratia qua tam affatim omnibus miseris per te propinatur, me quoque facias participem: neque me solum

Esa. 45.

Joan. 16. 12.

ex te

ex ut millibus, qui per tuam misericordiam saluantur, fructeris ea fiducia, quā semper in te collocavi. Amen.

SENTENTIÆ EVANGELICÆ INSIGNIORES, ex melliflua & salutifera Doctrina Domini nostri Iesu Christi.

SENTENTIA I. Ioannis 3.

Sic Deus dilexit mundum, vt filium suum vnigenitum daret: vt omnis qui credit in eum, non peccet, sed habeat vitam æternam. Non enim misit Deus filium suum in mundum, vt iudicet mundum, sed vt saluetur mundus per ipsum.

PARACLESIS.

Hanc amplissimam Consolationem, ô homo, animo tuo penitus insige, & cogitatione huius dulcissimæ Sententiæ fidem in te accende: hac te sustenta in periculis, cum te angit peccatū, terror mortis, & iudicij Dei. Et in primis quidem magnitudinem amoris contemplare. Deus immensus & infinitus, nullius egens, nullius debitor, dilexit mundum. Quem mundum? Homines in mundo egentissimos: oppressos peccato, morte, & infirmitis miseris. Quomodo dilexit? Sic, vt non solum non visceretur admissa scelera, sed pro mundi salute gratia sua bonitate daret, non Angelum, non Prophetam aliquem, sed filium, eumq; quem habuit vnicum. Angelum si quidem dedisset, non erat res parua: nunc autem dato filio, excellentiorem ostendit charitatem. Adhuc si multos habuisset filios, vnumq; ex eis dedisset, & hoc maximum fuisset: nunc Vnigenitum dedit. Summa igitur hæc fuit dilectio: quæ tunc etiam magis appareret, si addatur quo pacto dederit: videlicet vt mortem, CAP. XXIII

O s

eamq;